

— Тате, — щъркъ, — викатъ лудо децата.

Нане Стоичко е ленивъ и проклетъ човѣкъ. По цѣли дни той нищо не похваща, а се влачи отъ кръчма на кръчма и слуша мълчаливо разнообразнитѣ разговори по злободневнитѣ въпроси. Стои малко тамъ, после се върне въ къщи повърти се около водника, влѣзе въ обора, застане нѣйде изъ двора, почеше се по вратѣтъ и пакъ излѣзе. Цѣлъ день така. И сѣ намръщенъ, сѣ се върти, и сѣ мълчи. Едничко нѣщо, което може — то е да прави кола. Но понеже всички го знаятъ, че е ленивъ, никой нищо му не поржчва и той никога нищо не прави. Ако не е пѣргава булка Стоичковица, и той, и децата отдавна да сж пукнали отъ гладъ.

Но колкото нане Стоичко и да е безучастенъ къмъ всичко наоколо, неговата сиромашка душица се пробужда при вида на щърка. Той сваля капа, вдига глава, мърда дълго косматитѣ си вежди, които падатъ надъ очитѣ му, и гледа съ премижалъ погледъ.

— Това е Змияра, — казва важно той.

— Не, — това е Жабара, казва булката му.

— Какъвъ ти Жабаръ! Не виждашъ ли жълтото пръстенче надъ дѣсното му колѣно. Жабара нѣма таково. Клисарѣтъ има сжщото, само че на лѣвия кракъ подъ колѣното.

— М, може да е и Змияра — миличкия, съгласява се примирително булката.

Отъ тоя день въ къщата на Стоичко настава радостъ, въ селото — праздникъ. Всѣки день пристигатъ нови гости. Дванадесетъ влюбени чифта заклепватъ на дванадесеттѣ гнѣзда.

Стоичковата върба се изпълва съ народъ. Тя като че ли това и чака, — цѣлата се разлиства. На